

Homilie zr. Machteld

De lezingen die we zopas beluisterden werden door zr. Machteld zelf gekozen, misschien reeds vele jaren terug. Maar, hoe betekenisvol is het dat wij deze woorden van hoop vandaag mogen ontvangen. Hoopvol voor zr. Machteld zelf, nu ze de overtocht heeft gemaakt, hoopvol voor ieder van ons en voor heel onze wereld.

De lezingen richten onze blik op de weidse toekomst die vóór ons ligt en tegelijkertijd peilen ze naar de diepte van het alledaagse dat we meemaken.

De profeet Jesaja ziet vóór zich uit een groots feestmaal met de beste spijs en wijnen, door de Heer zelf aangericht. Ook zr. Machteld kon er van genieten : een glaasje rode wijn met iets lekkers. Maar er gebeurt veel meer op de Sionsberg. De Heer vernietigt er de dood en veegt de tranen van alle gezichten weg. En de profeet besluit met een echte geloofsbelijdenis : dat is de God op wie wij hoopten, laat ons blij zijn en juichen om de redding die Hij ons gebracht heeft.

Vanuit deze hoop mogen wij vandaag zr. Machteld aan Gods liefde toevertrouwen. Met alles wat het leven haar gebracht heeft, met alles wat zij zelf aan goeds en moois tot stand heeft gebracht. Laten we blij zijn dat zij nu is thuisgekomen bij God, in het huis van de Vader. En laten wij ook voor onszelf en voor allen die ons dierbaar zijn dit vertrouwen koesteren : ons leven is een pelgrimstocht met een bestemming tot over de dood heen. Heel onze wereld is op weg naar zijn voltooiing, met vrede en verzoening.

Toen bij de aanvang van de ziekenzalving de priester zr. Machteld toesprak met de woorden : ‘zr. Machteld, ooit ben jij door God

geroepen’, verscheen er een brede glimlach op haar gezicht. Misschien beseftte ze toen al dat ze opnieuw geroepen werd, nu voorgoed. Geroepen om zich opnieuw toe te vertrouwen, zoals ze ooit deed bij haar professie. “ Mensen, wij zijn geroepen om te leven”, zo zingen we in een lied. Om voluit te leven en dat deed zr. Machteld.

Misschien verrast de keuze van het evangelie ons een beetje, denkend aan wie zr. Machteld was : energiek, onafhankelijk in denken en doen, overtuigd van eigen kunnen. De man uit het evangelie is juist de tegenpool hiervan. Hij doet zijn werk en bezaait zijn akker. Maar daarna laat hij alles los, want hij weet uit ervaring dat het zaad uit eigen kracht zal opschieten. Zoals nu de natuur rondom ons langzaam uit zijn winterslaap ontwaakt. Het nieuwe leven baant zich een weg. Zo onweerstaanbaar is de kiemkracht van het zaad, zo onweerstaanbaar is de doorbraak van het Rijk Gods in ons midden. Maar die doorbraak is haast onzichtbaar en gebeurt op een bescheiden wijze, stap voor stap. Misschien heeft zr. Machteld vanuit dit vertrouwen gewerkt en geleefd toen ze instond voor de opleiding van zorgkundigen en verpleegsters. Misschien werd ze gedragen door de hoop op die wijze bij te dragen tot de vermenselijking van onze wereld – want wat is er menselijker en liefdevoller dan zorg te dragen voor de ander, wanneer die ziek is.

De korte parabel heeft nog een tweede hoopvolle boodschap voor ons. De man uit het evangelie beseft goed dat de groeikracht van het zaad niet van hem komt. Zijn bijdrage in het hele gebeuren is beperkt. Of er een overvloedige oogst zal zijn, hangt van zovele factoren af. Maar hij gelooft erin, omdat er een Schepper is die aan alles groeikracht geeft, zelfs aan een onooglijk klein zaadje. Met de keuze voor dit evangelie laat zr. Machteld ons een boodschap van hoop na voor ons dagelijkse leven. Alles wat we zijn en doen, hoe klein en bescheiden ook : in Gods handen krijgt het zijn plaats binnen

de uitbouw van zijn Koninkrijk. Ook al zijn er vele redenen om ontmoedigd te zijn, vanuit ons geloof mogen we erop vertrouwen dat het zaadje van ons zijn en doen, dat het zaadje van ons samen zijn en doen, de kiemkracht in zich draagt van vrede, van vreugde en vervulling. Onze God, zoals Hij in Jezus tot ons is gekomen, staat hiervoor borg. Hij stierf zelf als een graankorrel in de aarde om eruit op te staan en eeuwig leven voor ons mogelijk te maken.

Tot slot enkele verzen uit het gedicht 'De ploeger' van Adriaan Roland Holst :

Ik vraag geen oogst : ik heb geen schuren –
Ik sta in uwen dienst, zonder bezit –
Maar ik ben rijk in dit :
Dat ik de ploeg van uw woord mag besturen,
En dat gij mij hebt toegewezen
Dit afgelegen land en hoge landouwen ...

Ik zal de halmen niet meer zien
Noch binden ooit de volle schoven,
Maar doe mij in de oogst geloven
Waarvoor ik dien –